

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

CHRIS KYLE

LUNETISTUL AMERICAN

**AUTOBIOGRAFIA CELUI MAI EFICIENT LUNETIST
DIN ISTORIA ARMATEI AMERICANE**

PROLOG

CU RĂUL ÎN CĂTARE SFÂRȘITUL LUNII MARTIE 2003. ÎN REGIUNEA NASIRIYA, IRAK

M-am uitat prin luneta puștii, scrutând cu privirea drumul din orașelul irakian. La vreo cincizeci de metri mai încolo, o femeie deschise ușa unei căsuțe și ieși afară cu copilul ei.

Nu mai era nimeni pe stradă. Localnicii se adăposiseră înăuntru, speriați în marea lor parte. Câteva persoane mai curioase trăgeau cu ochiul de după perdele, așteptând. Puteau auzi deja duduitul unității americane de luptă. Pușcașii marini năpădiră drumul, mărșăluind spre nord, ca să elibereze țara de sub jugul lui Saddam Hussein.

Treaba mea era să-i apăr. Plutonul meu cucerise clădirea puțin mai devreme în acea zi, ocupându-și pozițiile pentru a oferi „acoperire” –, astfel încât să împiedice inamicul de a prinde în ambuscadă pușcașii marini care înaintau pe acolo.

Nu părea o sarcină prea dificilă – în orice caz, eu, unul, mă bucuram că luptam de partea pușcașilor. Văzusem cu ochii mei puterea armelor lor și nu mi-ar fi convenit deloc să lupt împotriva lor. Armata irakiană nu

avusese, practic, nicio șansă. De fapt, se părea că abandonase deja zona respectivă.

Războiul începuse cu vreo două săptămâni în urmă. Plutonul meu, „Charlie“ (rebotezat mai apoi „Cadillac“), din Echipa a 3-a SEAL, a contribuit la prima lui fază în dimineața zilei de 20 martie. Am debarcat în peninsula al-Faw și am securizat terminalul petrolier de acolo pentru ca Saddam să nu-i poată da foc așa cum procedase în Primul Război din Golf. În acea perioadă fuseserăm însărcinați cu asistarea pușcașilor marini în înaintarea lor către Bagdad.

Eu eram membru SEAL, trupa de comando a Marinei Militare, antrenată pentru operațiuni speciale. SEAL este un acronim pentru „Sea, Air, Land“¹, o descriere destul de adecvată a gamei vaste de operațiuni pe care le desfășurăm. În cazul de față, ne aflam mult în interiorul uscatului, mult mai departe de zonele în care acționează în mod normal trupele SEAL, deși, pe măsură ce războiul împotriva terorismului avea să continue, acest lucru urma să devină ceva comun. Îmi petrecusem aproape trei ani antrenându-mă și învățând cum să devin războinic; eram pregătit pentru această luptă sau măcar cât poate fi cineva de pregătit pentru așa ceva.

Pușca pe care o țineam era un model WinMag de calibru .300, o pușcă prevăzută cu o lunetă de mare precizie, cu buton zimțat de reglaj, ce-i aparținea plutonierului. El acoperise până atunci strada și voia să facă o pauză. Faptul că mă alesese pe mine era un semn de mare încredere din partea lui. Eu eram încă nou, un novice sau răcan în

Trupă. Conform standardelor SEAL, nu fusesem încă pus la încercare.

În plus, nici nu făcusem antrenament de lunetist SEAL. Îmi doream cu disperare să fiu lunetist, însă mai aveam mult de așteptat. Plutonierul alesese să mă testeze dându-mi pușca în acea dimineață.

Stăteam pe acoperișul unei clădiri dărăpănate de la marginea unui oraș prin care aveau să treacă pușcașii marini. Vântul înălța praful și hârtiile de pe drumul bătut de dedesubt. Locul duhnea ca o hazna – nu m-am obișnuit niciodată cu mirosul din Irak.

– Vin pușcașii, rosti plutonierul când clădirea începu să vibreze. Fii atent!

M-am uitat prin lunetă. Singurii oameni care se mișcau erau femeia și vreo doi copii din apropiere.

Am văzut cum apăreau trupele noastre. Zece pușcașii tineri și mândri, în uniforme, au coborât din vehicule și au format o patrulă pedestră. În timp ce americanii se organizau, femeia scoase ceva de sub haine și trase de obiectul respectiv.

Tocmai armase o grenadă. La început, nu mi-am dat seama.

– Pare galben, i-am zis eu plutonierului, descriindu-i ce vedeam. E galben, culoarea trupului...

– Are o grenadă, preciză plutonierul. Aia-i o grenadă chinezească.

– Rahat!

– Trage!

– Dar...

– Trage. Scapă de grenadă. Pușcașii...

¹ Sea, Air, Land = Mare, Aer, Uscat (engl.) (n.tr.)

Am ezitat. Cineva încercă să-i contacteze pe pușcași prin radio, fără succes însă. Soldații înaintau pe stradă, drept spre femeie.

– Trage! strigă plutonierul.

Am apăsat degetul pe trăgaci. Am tras. Glonțul a tâșnit. Grenada a căzut. Am tras din nou când grenada a explodat.

Aceea a fost prima dată când am omorât pe cineva cu pușca prevăzută cu lunetă. Totodată, a fost prima (și singura) dată când am omorât un combatant care nu era bărbat.

Era de datoria mea să trag. Nu regret decizia luată. Femeia, oricum, era moartă. N-am făcut decât să mă asigur că nu avea să ia și niște pușcași marini cu ea pe lumea cealaltă.

Era clar că nu voia doar să-i omoare, ci că nici nu-i păsa de persoanele aflate în apropiere, care ar fi fost ucise în explozie sau în schimbul de focuri. Copiii de pe stradă, oamenii din case, poate chiar *propriul* său copil...

Era prea orbită de rău ca să se mai gândească la toate astea. Voia doar să omoare americani, indiferent de consecințe.

Gloanțele mele au salvat viețile câtorva americani, care prețuiam mai mult decât sufletul pervertit al femeii. Pot merge cu conștiința împăcată în fața Domnului, pentru că mi-am făcut treaba. Însă am urât din adâncul sufletului răul care a pus stăpânire pe acea femeie. Îl urăsc și în ziua de azi.

Un rău sălbatic și demn de dispreț. Asta am avut de înfruntat în Irak. Iată și motivul pentru care mulți oameni, inclusiv eu, le spuneam inamicilor „sălbatici”. Pur și simplu nu exista o altă descriere mai potrivită pentru ce am întâlnit acolo.

Lumea mă întrebă mereu: „Câți oameni ai omorât?” Răspunsul meu standard este: „Ce contează? Numărul lor mă face mai om sau mai neom decât sunt în realitate?”

Numărul nu contează pentru mine. Eu îmi doresc doar să fi omorât mai mulți. Nu ca să mă laud apoi cu asta, ci deoarece cred că lumea este un loc mai bun fără sălbaticii care iau viețile americanilor. Toți cei pe care i-am împușcat în Irak încercau să le facă rău americanilor sau irakienilor loiali noului guvern.

Aveam sarcina mea, ca membru SEAL. Omoram inamicul – pe care îl vedeam zi și noapte străduindu-se să-mi ucidă compatrioții. Mă bântuie succesele inamicului. Nu au fost ele prea multe, dar chiar și o singură viață de american pierdută este o risipă.

Nu îmi bat capul în privința părerii altora despre mine. Țasta-i unul dintre lucrurile pe care le-am admirat întotdeauna la tatăl meu. Îl durea în cot de ce credeau ceilalți. El era așa cum era. Punct. Este una dintre calitățile care m-a ajutat să nu îmi pierd mințile.

Chiar și acum, când această carte a ajuns la tipografie, mă simt ușor stânenit la gândul că povestea vieții mele va fi publicată. În primul rând, am fost dintotdeauna de părere că, dacă vrei să vezi cum e viața în trupele SEAL, ar trebui să te înrolezi și să afli pe pielea ta: să câștigi medalia noastră, simbolul a ceea ce suntem. Să treci prin

instrucția noastră, să faci toate sacrificiile cerute, atât pe cele fizice, cât și pe cele mentale. Doar așa vei afla.

În al doilea rând, și mai important, cui îi pasă de viața mea? Nu-i ca și cum aș fi diferit de restul lumii.

S-a întâmplat să ajung în câteva situații limită. Lumea mi-a spus că asta-i interesant. Mie nu mi se pare că ar fi. Am auzit că alți oameni intenționează să scrie cărți despre viața mea sau despre unele lucruri pe care le-am făcut. Mi se pare ciudat, însă consider că este totuși viața și povestea mea, așa că mi s-a părut mai indicat să o consemnez chiar eu în scris, așa cum s-a întâmplat cu adevărat.

De asemenea, sunt mulți oameni care merită pomeniți și, dacă nu scriu chiar eu povestea, aceștia ar putea fi trecuți cu vederea. Iar asta nu mi-ar face deloc plăcere. Băieții mei merită mai multe laude decât merit eu.

Marina Militară mă creditează cu mai multe ținte eliminate ca lunetist decât orice alt soldat american, din trecut sau din prezent. Probabil că au dreptate. Nu au reușit să cadă de acord asupra cifrei exacte. Azi e 160 (cifra „oficială” la data scrierii acestor rânduri), mâine urcă foarte mult, apoi coboară undeva pe la mijloc. Dacă vreți să aflați cifra, întrebați marina – ați putea primi chiar adevărul în cazul în care îi prindeți într-o zi bună. Oamenii vor mereu o cifră. Chiar dacă marina m-ar lăsa, tot nu aș prezenta una. Nu mă pasionează cifrele. Membrii SEAL sunt războinici silențioși, iar eu sunt un SEAL până în măduva oaselor. Dacă vreți povestea completă, luați-vă medalia, cum vă ziceam. Dacă vreți să mă verificați, întrebați un alt membru SEAL.

Dacă vă interesează doar ce sunt eu dispus să împărtășesc, plus unele lucruri pe care le dezvălui cu inima îndoită, atunci citiți mai departe.

Mereu am spus că nu sunt cel mai bun trăgător și nici măcar cel mai bun lunetist din istorie. Nu vreau să îmi bagatelizez abilitățile. Am muncit din greu ca să le perfecționez. Am fost binecuvântat cu niște instructori excelenți, care merită multă recunoștință. Iar băieții mei – camarazii mei din SEAL, pușcașii marini și soldații armatei care au luptat alături de mine și m-au ajutat să-mi fac treaba – au avut o contribuție esențială la succesul meu. Însă cifra mea ridicată și așa-zisa mea „legendă” au mult de-a face cu faptul că eram mai mereu în mijlocul acțiunii.

Cu alte cuvinte, am avut mai multe oportunități decât mulți alții. Am legat misiunile între ele încă de dinaintea începerii Războiului din Irak și până la retragerea mea din armată, în 2009. Am avut destul noroc încât să fiu trimis direct în focul acțiunii.

Itaț și o altă întrebare pe care lumea mi-o pune des: „Nu te-a deranjat să omori atâția oameni în Irak?”

Răspunsul meu este „Nu”.

Și nu glumesc. Prima dată când împuști pe cineva, te agiți puțin. Te gândești: „Chiar pot să-l împușc pe omul ăsta? Chiar este în regulă să fac asta?” Însă, după ce îți omori inamicul, conștientizezi că este în regulă. Și spui: „Grozav!”

Apoi o faci din nou. Și din nou. O faci pentru ca inamicul să nu te omoare pe tine sau să nu-ți ucidă compatrioții. O faci până nu mai rămâne nimeni de ucis.

La asta se rezumă războiul.

Mi-a plăcut ce am făcut. Încă îmi place. Dacă împrejurările mi-ar fi permis-o – și familia mea nu ar fi avut nevoie de mine –, m-aș fi întors acolo cât ai zice pește. Nu mint și nu exagerez când spun că a fost distractiv. M-am distrat pe cinste cât am fost SEAL.

Lumea încearcă să mă categorizeze drept dur, băiat bun, nemernic, lunetist, SEAL și, probabil, în multe alte feluri ce nu pot fi consemnate în scris. S-ar putea ca toate să fie adevărate, la un moment dat. În cele din urmă, povestea mea, cea din Irak și cea de după, nu se rezumă doar la omorâțul oamenilor și nici măcar la lupta pentru țara mea.

E vorba și despre cum să fii om. Și mai este vorba despre iubire, dar și despre ură.

1

ÎMBLÂNZIREA CAILOR SĂLBATICI ȘI ALTE FELURI DE A TE DISTRA

Doar un cowboy în adâncul sufletului

Fiecare poveste are un început.

Povestea mea începe în partea centrală de nord a Texasului. Am crescut în orașele unde am învățat importanța familiei și a valorilor tradiționale, precum patriotismul, încrederea în propriile puteri și ajutorarea familiei și a vecinilor. Pot afirma cu mândrie că încă încerc să îmi trăiesc viața în conformitate cu acele valori. Am un simț al dreptății foarte dezvoltat. Văd lumea în alb și negru; pentru mine, nu sunt prea multe nuanțe de gri. Cred că este important să îi apăr pe alții. Nu mă dau în lături de la muncă. Totodată, îmi place să mă distrez. Viața este prea scurtă ca să n-o facem.

Am fost crescut în credința creștină și nu mi-am pierdut-o încă. Dacă ar fi să îmi precizez prioritățile, acestea ar fi Dumnezeu, Patria, Familia. Aș avea un pic de furcă în privința ultimelor două – în prezent am ajuns să consider că Familia, în anumite împrejurări, poate fi mai importantă decât Patria. Dar este o luptă strânsă.